

יֵא. יִשְׂרָאֵל אֵין סִלָּה וְאֵין שָׁר, אֵין זָבַח וְאֵין מַצָּבָה;
וְתוֹנַח מִשְׁלֹם נַפְשִׁי נָשִׁיתִי טוֹבָה.
כִּי חֲטָאתֶם בְּבִדָּה מְאֹד וְאַשְׁמַתֶּם כִּי רַבָּה –
הִרְאִיתִי אֲשֶׁר עָשִׂיתָה מִשְׁבָּה
יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל בָּעֲטִים לְמָשָׁל וְלִשְׁנִינָה.
אָבְדוּ בַגּוֹיִם וְאֵין לָהֶם חֲנִינָה.
וְעַתָּה בָּאִים לְהַפִּיל אֵלֶיךָ תַּפְלָה וְחַחֲנָה –
כַּבֹּת צָרְרוּנִי מְנַעֲרֵי יֵאמֹר נָא
יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל גִּשּׁוּ הִנֵּה וְשִׁמְעוּ
אֵת דְּבָרִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם, וּבְגֵדֵיכֶם וּלְבָבְכֶם קִרְעוּ.
כִּי סָרְצוּ וְדָמִים בְּדָמִים נָגְעוּ –
עִם שָׂרִידֵי חֶרֶב הָלוּף לְהִתְגָּעֵו.
יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל דָּמָה בְּגִפּוֹן עַל מֵיִם שְׁתוּלָה;
בָּאֵנוּ בְּמַעֲמָקֵי מֵיִם וְטַבַּעֲנוּ בִּיּוֹן מִצוּלָה.
שְׁבוּר וְרוֹעַ יוֹנִים וְכָל-כְּבוֹד קִדָּר תַּעֲשֶׂה כָלָה,
כִּי עָשׂוּ זָמָה וְנָבָלָה
בְּיִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל הָבוּ לָכֶם דְּבָר וְעַצָּה הָלוֹם.
כִּי חוֹדְתָנוּ הִיקְרָה מִסְּנִינִים וְסִפִּיר וַיְהִלּוֹם
קִרְעוּ לַגִּזְרִים וְשָׁמוּ עֲדִיָּה לְבָלוֹם –
יֹלִיכֶם יְיָ אֶת-פְּעָלֵי הָאָוֶן שְׁלוֹם
עַל יִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה עוֹד רָד עִם אֵל
וְעִם קְדוֹשִׁים נֶאֱמָן, אִישׁ חֵי רַב פְּעָלִים מִקְבָּצָאֵל.

טורנו הרב רבי מיכל חסידת ישראל –
נורא אלהים ממקדשיה אל ישראל.

ישראל ובחיהם אשר זבחו על פני השנה
זאת תורת העלה היא העלה על מזקדה;
כעל ים שרו ואמרו מזמור לתודה –
כתבו לכם את השירה ולמדה את בני ישראל.

ישראל חמם הסירו נעשו משפט וצדקה
התכסו שקים וקראו אל אלהים בקווקה
ונשלמה פרים שפתינו ובקטרת סמים דקה –
ובקשה אחת מן המאמרים ממשקה ישראל.

אוצר החכמה

ישראל טוב ונת אויב ירדפו עד חובה
והנה שר יון בא ויחרוג אלפי רבבה;
גשים ובתולות ענו טמאו בת השובבה –
אמת נכון הדבר געשתה התועבה הזאת בישראל.

ישראל יי הוא חלקם ונתלתם.
עם אלהי אברהם נדיבי העם במחקק במשענתם.
הן היום הקריבו את הטאתם ואת עלתם –
ואלה יצאו מן העיר לקראתם ויהיו לישראל.

ישראל בצאן אשר אין להם רועה נפוצו
כי קדרים נאספו ויוגים עלי נקבצו;
בגליהם וידיהם קצצו
וגם את הסת יחצו וירצצו וירצצו את בני ישראל

ישראל לסגלתו בחר לו יה.
והיתה תאניה נאניה בקרית הו מיה.
הומיה וצנחה גדולה ונהי נהי נהיה –
כי לא השאירו מחיה
בישראל.

ישראל מי כמוה אשר חרב נאניה.
והו עפה אלהים באו גוים בנחלתה.
בססו מקדשה והרסו מנחותיה –
מה טבו אלהיה יעקב משכנתיה
ישראל.

ישראל נושע ביי תשועת עולמים.
אחוזים שועלים קטנים מחבלים בךמים;
ואמה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים –
רקים ופוחזים ולסטים נלחמים
בישראל.

ישראל סיג כלם נחשת ובדיל וברנל ועפרת
יעוללו בגפון פליטת ישראל הנשארת;
גם הם נפשות נקים נמצאו במחנתה –
השליה משמים ארץ תפארת
ישראל.

ישראל על במוותיה חללים נמצאו במסלות.
כי השמו בטה מאות קהלות.
ערי יהודה וישראל ערים גדולות –
הבאים מהשבי בגי הגולה הקריבו עלות לאלהי ישראל.

ישראל פה אחד צעקו שטע ישראל וקדשו השם.
חלליהם השלכו ופגריהם העלה באשם;
זה יקרא בשם יעקב והקריב אותו לאשם
ונה יכתוב ידו ליי ובשם ישראל.

ישראל צאן מרעיטה נשחטו בחלפות וחרבות
 וקברו חיים אנשים שלמים וילדים תמימים בריאות
 וטובות.
 והרגו ובע אמונים תמונים לאלפים ולרבבות –
 הנהגים והלונים ושרי האבות לישראל.

ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים.
 שם ישראל יזמו לעקור היונים הנבונים והשפלים;
 ברית יכרותו אהלי אדום וישמעאלים –
 החלו להכות חללים באיש ישראל.

ישראל באו כי לבד האורב
 תופשי התורה בעלי תריסין רב וצורב;
 ישרים ותמימים טף ונשים ברחו לק"ק נמרב –
 וינשכו את העם וקמת עם רב מישראל.

ישראל שובה עד יי אלהיה;
 היום אם בקולו תשמעו ישלח משיחה.
 כנאמו: ושב יי אלהיה את שבותה ורחמיה –
 ושמעת אל תפלת עבדיה ואל תחנת עטה ישראל.

ישראל תלקטם לאחד אחד ותקרא שנת שלומי.
 השמיים: נחמו נחמו עמי
 נחלתי שמרתי ונטרתי ברמי –
 ושבתי את שבות עמי לישראל.

(סליחה זו נוסדה על סדר א"ב; מחברה הוא הגאון
 ר' שבתאי כהן בעל הש"ך; נדפסה בקובץ סליחות
 כמנהג ליטא).